

1877), 2 vol. dactilografiate, Buc., 1960 (Biblioteca Teatrului Național). ● Perpessiciu, *Eminescu și teatrul*, în vol. *Alte mențiuni de istoriografie literară și folclor*, Buc., E.P.L., 1961. ● Grațian Jurcan, *Caragiale și Eminescu*, în „lașul literar”, iulie, 1962. ● Ioan Massoff, *Eminescu și teatrul*, E.P.L., 1964. ● Gh. Pavelescu, *Eminescu la Sibiu*, în „Limbă și litera-

tură”, nr. 9, 1965. ● G. Călinescu, *Iorgu Caragiale*, în vol. *Studii și cercetări de istorie literară*, ed. de Al. Piru, Ed. Tineretului, 1966. ● Mihai Florea, *Matei Millo*, Buc., Ed. Meridiane, 1966. ● George Munteanu, *O legendă eminescologică mai puțin*, în „România literară”, nr. 22, 1969. ● Aug. Z. N. Pop, *Noi contribuții docu-*

mentare la biografia lui Eminescu, Ed. A.R.S.R., 1969. ● Perpessiciu, *Eminesciana*, B.P.T., 1971. ● George Munteanu, *Hyperion 1. Viața lui Eminescu*, Buc., Ed. Minerva, 1973. ● M. Eminescu, *Articole și traduceri I*, ed. critică de Aurelia Rusu, Ed. Minerva, 1974.

Ionuț Niculescu

Un film de televiziune despre George Calboreanu

Excelenții realizatori de emisiuni teatrale la televiziune Liliana Zenne și Constantin Paraschivescu au omagiat, într-un film vredenic de a fi așezat în „filmoteca de aur”, pe unul dintre marii actori români dintotdea-

una — George Calboreanu. Cum remarcă, cu îndreptățire, Radu Beligan, în pătrunzătorul său comentariu al filmului, Calboreanu este „un artist unic, care seamănă, ca și Goethe, cu propria lui statuie”, maestrul identificându-se cu ultima jumătate de secol a istoriei teatrului nostru. În cele peste 300 de roluri, actorul a dovedit „noblețe, grandoare, simplitate”, însușiri evidențiate de autorul reperelor istoriografice, Valentin Silvestru. O fugară privire asupra grandioasei cariere a lui Calboreanu arată, în primul rând, aportul său la consolidarea prestigiului dramaturgiei naționale. El a lansat piese de rezistență ale dramaturgiei interbelice semnate de George Ciprian, Tudor Mușatescu, G. M. Zamfirescu, Victor Eftimiu, Lucian Blaga (*Avram Iancu*), Alexandru Kirilescu, Mihail Sorbul, Mircea Ștefănescu. Acest urmaș direct al lui Nottara se află de 50 de ani (în 1928 este numit societar al Teatrului Național din București) în platonul de aur al actorilor români. A debutat, după propria-i mărturisire, în Vlaicu Vodă, la cererea lui Davila. A jucat, timp de cinci decenii, ca nimeni altul, dramaturgie istorică... Ștefan cel Mare, din drama lui Delavrancea, interpretat de Calboreanu, este deja un personaj de legendă, în istoria teatrului nostru. Sintem recunoscători realizatorilor pentru minutele de înaltă desfătare artistică — justificate prin magnifica scenă a încoronării din actul al III-lea al *Apusului de soare*, prin voievodala rostire a „Serisorii a III-a”, apoi prin fragmentele de film din *Bădăranii și Străinul*, precum și prin momentele din fresca dramatică a lui Romain Rolland, *Robespierre*.

L-am văzut și l-am ascultat pe maestrul în secevențe proaspăt filmate pentru emisiune. Este același Ștefan cel Mare al scenei românești, cum me-am obișnuit să-l numim, bucurându-ne sufletele cu o tinerețe perpetuă a spiritului, care este hărăzită doar marilor dăruți. La mulți ani, maestre, pentru tot ce ați însemnat și, mai ales, însemnați în teatrul românesc — simbolul desăvârșirii actorești!

I. N.

